నాకు నచ్చిన కథ

నాకు నచ్చిన కథగురించి పాఠకులు విశ్లేషణరాసి పంపితే ప్రచురిస్తాం. తగిన విశ్లేషణకు పారితోషికం ఉంటుంది

"మచ్చల శంఖం"

శ్రీ "హితశ్రీ" గారి కథానిక 'మచ్చలశంఖం మొదటగా భారతిలో ప్రచురితమైనట్లు జ్ఞాపకం... ఆ కథను దక్షిణభారత హిందీ ప్రచారసభవారు తమ కథావీధిలో గోపీచంద్, కొడవటిగంటి కటుంబరావు, బుచ్చిబాబు, మునిమాణిక్యం నరసింహారావు, రావూరిభరద్వాజ, అడివి బాపిరాజు, నోరి నరసింహశాస్త్రి, అవసరాల సూర్యారావు, భాస్కరపట్ల కృష్ణారావు ఇల్లిందల సరస్వతీ దేవిగార్ల కథలతోపాటు సంకలనం చేసారు. సంకలనకర్త బార్గానంద్.. అన్నీ వుత్త మకథలే...

ఈ గ్రంథం అయిదన మార్చిలో 1976-77లోనే, నోచుకొంది. హిత శ్రీగారి 'మచ్చలశంఖం' నన్ను ఆకర్షించింది. నాకు బాగా నచ్చింది. కథను కనీసం మూడుసార్లు చదువుతేగాని, రచయితయేం చెప్పతల్చుకొన్నాడో అర్థంకాదు.

ఓ వితంతుస్త్రీ, తన కుమారుడితో.... సముద్రపు ఒడ్డున కూర్చొని వుంటుంది. వల్లభారావు అనే యువకుడు వారికి దగ్గరలో నిలబడి వుంటాడు. అతడికో మచ్చలశంఖం దొరుకుతుంది. దానిని చేతిలోకి తీసుకొని చూస్తుంటాడు... అదే శంఖాన్ని... వితంతుయువతి కుమారుడు ఆపేక్షగా, ఆశగా, చూస్తాడు. వల్లభరావు కుర్రవాడికి ఆ మచ్చల శంఖం యిస్తాడు. సంకోచిస్తూ ఆ కుర్రవాడు ఆ శంఖం తీసుకొంటాడు.

కథంతా మచ్చల శంఖం చుట్టూ తిరుగుతుంది... ఆ పసివాడు తనపేరు అడిగినప్పుడు చెప్పలేడని ఆ యువతి బాధగా చెప్పతుంది. అంటే అతడు మూగవాడు. ఆ కుర్రవాడు ఎంతో అందంగా వుంటాడు. అందరినీ ఆకట్టుకొంటాడు... కాని పాపం మూగజీవి. ఆ యువతి తెల్లని చీరె కట్టుకొని వుంటుంది. ఆచీరెకు అక్కడక్కడ చిరుగులు కుట్టివుంటాయి. ఆమె ముఖంమీద బొట్టులేకపోవటంవలన ఆమె వితంతువనీ, చిరుగులు కుట్టిన చీరె ధరించినందువలన ఆమె సామాన్యకుటుంబీకురాలనీ, వల్లభరావు వూహిస్తాడు. ఆ వూహే... అతని హృదయాన్ని కదిలిస్తుంది. వారికేదన్నా సహాయం చేస్తే బావుంటుందన్న ఆలోచనవస్తుంది. అతనికి తగిన వైద్యచికిత్స చేయించి మాటలు తెప్పిస్తే? కాని అందుకు తగిన ధనవంతుడు కాదతను!

ఆయువతి వల్లభరావులోని ఆవేదనను గ్రహిస్తుంది. ఆ శంఖాన్ని సముద్రతీరాన్నే వదిలి ముందుకు వెళ్లిపోతుంది... చీకటిపడి, వెన్నెల వచ్చిన తర్వాత, వల్లభరావు వెనక్కి వచ్చి... ఆ శంఖాన్నిచూసి ఆశ్చర్యపోతాడు... తనని ఆ యువతి అపార్థం చేసుకొందేమోనని భయపడ్తాడు. తన మనస్సులో ఆమెపట్ల యెలాంటి చెడు ఆలోచనలు లేవుగదా అనుకొంటాడు. ఆ శంఖాన్ని సముద్రంలోకి విసురుతాడు. సరిగా ఆ సమయానికి ముందుకు వెళ్లిన యువతి కుర్రవానితో వెనక్కి తిరిగివచ్చి దేనికోసమో వెతుక్కొంటూ వుంటుంది. గుచ్చి అడిగితేకాని చెప్పదు తను అక్కడికి ఎందుకు వచ్చిందో?

ఆ మచ్చల శంఖాన్ని తనకోసమే అక్కడ వదిలి వెళ్లానని చెప్తుంది... ఆ శంకాన్ని వదిలి వెయ్యటం వలన, వల్లభరావు... తను వూహించిన మూడు పనులలో యేదో ఒకటి చేయగలడని అనుకొన్నానంటుంది.

ఒకటి ఆ శంఖాన్ని వల్లభరావు తన చేతి కివ్వటం;

రెండు... అలాదాన్ని అక్కడేవదిలేసి వెళ్లటం;

మూడు... దానిని సముద్రంలోకి విసిరిపారెయ్యటం.....

ఈ మూడో పని చేస్తే ఆమె ప్రయత్నం సఫలమైనట్లుగా భావిస్తానంటుంది. అంటే...ఆమె... వల్లభరావు మనస్సులోని ఆవేదనను గ్రహిస్తుంది. తనకు సహాయంచేయ్యటం వల్లభరావు శక్తికి మించిన విషయమని ఆమె వూహిస్తుంది.

ఆ మచ్చల శంఖాన్ని సముద్రంలోకి విసిరి వెయ్యటం వలననే వల్లభరావుకి వూరట కలుగుతుందని ఆమె గ్రహిస్తుంది. ఎందుకంటే అంతకంటే అతనేమీ చెయ్యలేడుగనక.

వల్లభరావు ఈ విషయం ఆమె నోటినుంచి విన్న తర్వాత ఆమెపట్ల తనకు కలిగిన చెడు ఆలోచనలను తొలగించుకొంటాడు.

ఇద్దరు సామాన్య యువతీ, యువకులమధ్య... అలజడి రేపి.. కథను నడిపిస్తుంది... ఆ మచ్చల శంఖం...

శంఖం తెల్లగా వుంటుంది... అయినా దానికి నల్లటిమచ్చలు వచ్చాయి... కథలోని యువతీ, యువకులు.. మచ్చలేని వారు... పవిత్రులు... అయినా వారి దారిద్రమే వారికి నల్లటి మచ్చగా... రచయిత... అంతర్గతంగా... పోలిక తీసుకువచ్చాడని... నేను భావిస్తాను.

ఇంకో గొప్ప సంగతేమంటే... కథ అంతా... ఒకటి రెండు గంటలలోనే జరిగిపోతుంది.

మూగతనం, దరిద్రం ఎంత బాధాకరమో... పరోక్షంగా రచయిత వర్ణిస్తాడు..../ ఇది వుత్తమమైన కథగా నేను భావిస్తాను.

ఇంక కథ చదివి.... దానిలోని శిల్పాన్ని, అందాన్ని ఆస్వాదించండి

--"శ్రీ రాగి"

నాకు నచ్చిన కథ

మచ్చల శంఖం

"హితశ్రీ"

తెలుగు కథ అంతర్జాతీయ స్థాయిలో తన కీర్తి పతాకము ఎగురవేసిందనే సత్యం సాహిత్యాభిమానులందరికీ తెలిసిందే. ఆనాటి నుండి ఈనాటి వరకు మనకు మంచి కథలకు కొదవలేదు. సాహిత్యపు విలువల్ని జీవితపు విలువల్ని ప్రతిబింబించే ఆనాటి ప్రసిద్ధ కథకుల కలం నుండి జారిన పసిడి తునకల వంటి కథల్ని ఏరి ఈతరం వారికి అందించి, వాటి విలువల్ని విశ్లేషించే ప్రయత్నమే ఈపాతకథ పరిచయం.

సిమెంటు చప్టాలా ఉన్న ఇసుకనేలమీద నడుస్తున్నాడు వల్లభరావు. అడుగులో అడుగువేసుకుంటూ. సముద్రపునీరు అతని కాళ్ళని తడపటానికి మాటిమాటికి ప్రయత్నించి కవ్విస్తోంది. బీచ్‌లో జనం ఎక్కువమందిలేరు. అక్కడక్కడ విడివిడిగా కొంతమంది కూచున్నారు. ఎదురుగా ఎవరో వస్తున్నారు, కులాసాగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ఎక్కడికో అర్జంటుగా పోతున్నట్టు గాలి రంయిమని వీస్తోంది. ఆ వాతావరణంలో వల్లభరావు తనకు తెలియకుండానే తన జీవితంలో ఓ పదిపదిహేనేళ్ళ కాలం తగ్గించేసుకున్నాడు.

రకరకాల నత్తగుల్లల్ని ఒడ్డుమీద పడేసిపోతున్నాయి అలలు. అవన్నీ పరిశీలిస్తూ పరధ్యానంగా నడుస్తున్న వల్లభరావుని ఓ పెద్ద అలచుట్టుముట్టేసింది. చిరునవ్వుతో అలాగే నుంచున్నాడతను. కాళ్ళక్రింద ఇసుక జారిపోతుంటే తమాషాగా ఉంది. నీళ్ళు వెనక్కిపోతూ. అతనికో బహుమానం ఇచ్చాయి. ముచ్చటపడి చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. చిన్న శంఖం తెల్లగా మెరుస్తోంది. అక్కడక్కడ నల్లటిమచ్చలు అందంగా ఉన్నాయి.

ముందుకుసాగి ప్రక్కకి చూశాడు వల్లభరావు. ఎవరో చిన్నకుర్రాడు తనచేతిలోని శంఖం వైపు చూస్తూ నుంచున్నాడు కొంచెందూరంలో వాళ్ళమ్మ కాబోలు కూచుని సముద్రంవైపు చూస్తోంది. వల్లభరావు దగ్గరగా వొచ్చాడు. ఆ కుర్రవాడు అతనివైపు కళ్ళెత్తి చూచాడు. మిలమిలా మెరిసే ఆ కళ్ళను చూచి ముచ్చటపడ్డాడు వల్లభరావు. ఆరేళ్ళకంటే ఉండవేమో, ఎంతో బావున్నాడు. వల్లభరావుకి ఆ కుర్రాడేంచేస్తాడో చూడాలనిపించింది. బహుశ ఆ శంఖం కావాలని వాళ్ళమ్మతో మారాం చేస్తాడు. ఆ మారాం చూడాలనిపించిందతనికి. కాని అలాంటి పనేమీ వాడు చేయలేదు. అలాగే శంఖంవైపూ వల్లభరావు వైపూ చూడసాగాడు. వల్లభరావుకి జాలివేసింది. హృదయంలో ఏదో అనురాగంలాంటి భావం మెరిసింది. దగ్గరగా వెళ్ళి శంఖం వాడిచేతి కందించాడు. కొంచెంసేపు బెరుకుగా వల్లభరావువైపు చూశాడు వాడు.

'ఫరవాలేదులే, తీసుకో.'

ఆ మాటలకి ఆమె తల ప్రక్కకి తిప్పి వల్లభరావువైపు చూసింది. కాని అత నామెవైపు చూడలేదు. ఆ కుర్రాడు శంఖం తీసుకొన్నాడు. అటూ ఇటూ తిప్పి చూడసాగాడు.

'నీ పేరేమిటోయ్'

వాడు తలెత్తి వల్లభరావువైపు చూశాడు. ఏదో చెప్పాలని కాబోలు పెదవులు ప్రయత్నించాయి. కాని వల్లభరావుకి ఏ సమాధానము వినిపించలేదు. ఆ కుర్రాడిమీద మరికొంచెం ఆదరం కలిగిందతనికి, తను కొత్తవాడాయె:

కొంచెం బుజ్జగిస్తూ అన్నాడు.

'చెప్పు బాబూ:'

వాడు మళ్ళీ పెదవులు కదిలించాడు. ముఖంలో ఏదో బాధ ప్రస్ఫుటమైంది. కళ్ళలో ఏదో దీనత్వం గోచరించింది.

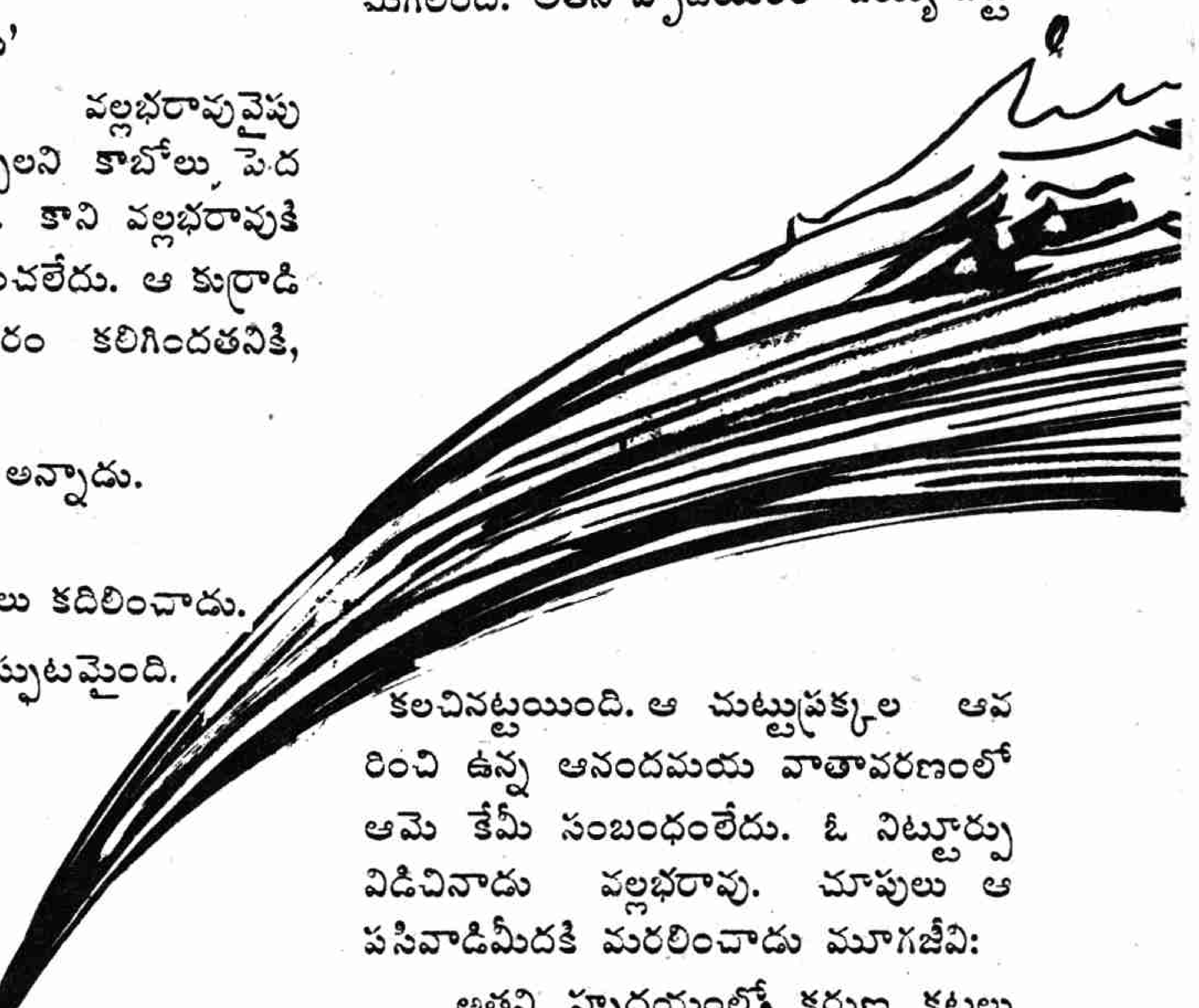

'చెప్పలేదు-'

వేదనాభరితమైన ఆ స్వరం వల్లభరావు హృదయంలో ఇంతవరకూ మృదు మధుర సంగీతం వినిపిస్తున్న తంత్రుల్ని నిర్దయగా తెగ్గొట్టింది. ఆమెవైపు మొదటిసారిగా రెప్పవాల్చకుండా చూశాడు. మూర్తీభవించిన నిరాశలా, నిస్పృహలా, అచేతనంగా ఆమె తలదించుకొని అలాగే కూచుని ఉంది. ఆమె మనసులో తుఫాను రేగిందని తెలుసుకోటానికి ఎంతోసేపు పట్టలేదు అతను జాలిగా చూశాడు. వెంటనే అతనికి మరో విషయం స్ఫురించింది. ఆమె వితంతువు. అతని హృదయం గతుక్కుమంది. అతనికి వెంటనే మరోసంగతి... బాధాకరమైన మరో కొత్త విషయం తెలిసింది... ఆమె కట్టుకున్న తెల్లటిచీరకి అక్కడక్కడ అతుకులు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి. ఇహ ఆమెకేం మిగిలింది. అతని హృదయంలో చెయ్యిపెట్టి కలచినట్టయింది. ఆ చుట్టుప్రక్కల ఆవరించి ఉన్న ఆనందమయ వాతావరణంలో ఆమె కేమీ సంబంధంలేదు. ఓ నిట్టూర్పు విడిచినాడు వల్లభరావు. చూపులు ఆ పసివాడిమీదకి మరలించాడు మూగజీవి:

అతని హృదయంలో కరుణ కట్టలు త్రెంచుకొని ప్రవహిస్తోంది. ఆ ఇద్దరు అభాగ్యులవైపూ జాలిగా, సానుభూతితో చూస్తూ ఉండిపోయాడు. అక్కడినుంచి కదలిపోవటానికి అతనికి మనస్కరించటం లేదు. నిమిషాలు ఒకటి వెంట ఒకటి గడచిపోయాయి.

'ఎవరైనా చూస్తే బాగుండదు...'

ఆ హీనస్వరం అతన్ని మేల్కొలిపింది. వెంటనే చిన్నబుచ్చుకొన్నాడు. తనుచేసింది పొరపాటే. ఇందాక వెళ్ళిపోవాలిసింది, కాని....

వల్లభరావు ఆ పసివాడి వైపు మరోసారి జాలిగాచూచి నెమ్మదిగా అడుగు ముందుకేశాడు. అతని మనసులో ఆలోచనల దుమారం రేగింది. అంత చక్కటి

కుర్రాడికి ఈ లోపమేమిటి? వాడి చూపులు జ్ఞాపకం వొచ్చాయి. ఆ అమాయకజీవి భావాలన్ని అలాగే లోలోపల అణగిపోవాలి. తన ఉద్రేకాలు, భావాల మాటల్లో వెలిబుచ్చలేదు. మనస్సులోనే ఆపుకోవాలి. వల్లభరావు ముఖంలో విషాదం ఆవరించింది. ఏ పెద్ద హాస్పిటల్‌లోనైనా చూపిస్తే ప్రయోజనముంటుందేమో! చూపించారో, లేదో! చూపించడానికి డబ్బెక్కడినుంచి వస్తుంది? ఆమెను చూస్తే పరిస్థితంతా అర్థమైపోయింది: ఎలా మరి? తనేమైనా సహాయంచేస్తే! ఏం సహాయం? ఏ విధంగా చెయ్యటం? హుఁ-- తనకి ఇతరులకు సహాయం చెయ్యగల పటిమ ఎక్కడుంది? తనేమైనా ధనవంతుడా? పరపతి కలవాడా? ఒక సామాన్య మానవుడు. ఏమీ చెయ్యలేని సామాన్య మానవుడు. కాని... కాని-- ఏమైనా చెయ్యాలి.

వల్లభరావు మనసంతా పాడయిపోయింది. కాళ్ళీడ్చుకు పోయినంత వరకూ పోయాడు. చీకటి పడ్డది. అస్పష్టంగా వెన్నెల పడుతోంది. వెనక్కి తిరిగాడు. అవే ఆలోచనలు.

అలా ఆలోచిస్తూ నడుస్తున్న వల్లభరావుకి వెన్నెల్లో మెరుస్తూ కనిపించింది-- అదే ఆ శంఖమే తెల్లగా నల్లటి మచ్చలతో అందంగా కనిపంచే ఆ శంఖమే. వల్లభరావు శంఖం చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. నిస్సందేహంగా ఆ శంఖమే. ఇక్కడెందుకుంది? మర్చిపోయి వెళ్లారా? అతను ముందుకు చూశాడు కొంచెం దూరంలో కనిపించాయి ఆకృతులు- తెల్లటి చీరతో నెమ్మదిగా నడుస్తున్న స్త్రీ-- ప్రక్కన చిన్న కుర్రాడు వాళ్ళే-- అనుమానంలేదు. అయితే ఈ శంఖం ఇక్కడే ఎందుకు పడేసి వెళ్ళిపోయారు? మర్చిపోయారా? మర్చిపోటానికి అదేమీ కనిపించనంత చిన్నది కాదు. కావాలనే బుద్ధిపూర్వకంగా ఆమె వొదిలేసి వెళ్ళి పోయింది ఎందుకు? ఇష్టం లేదా తీసుకోటం? వెంటనే అతని కామె మాటలు జ్ఞాపకం వొచ్చాయి.

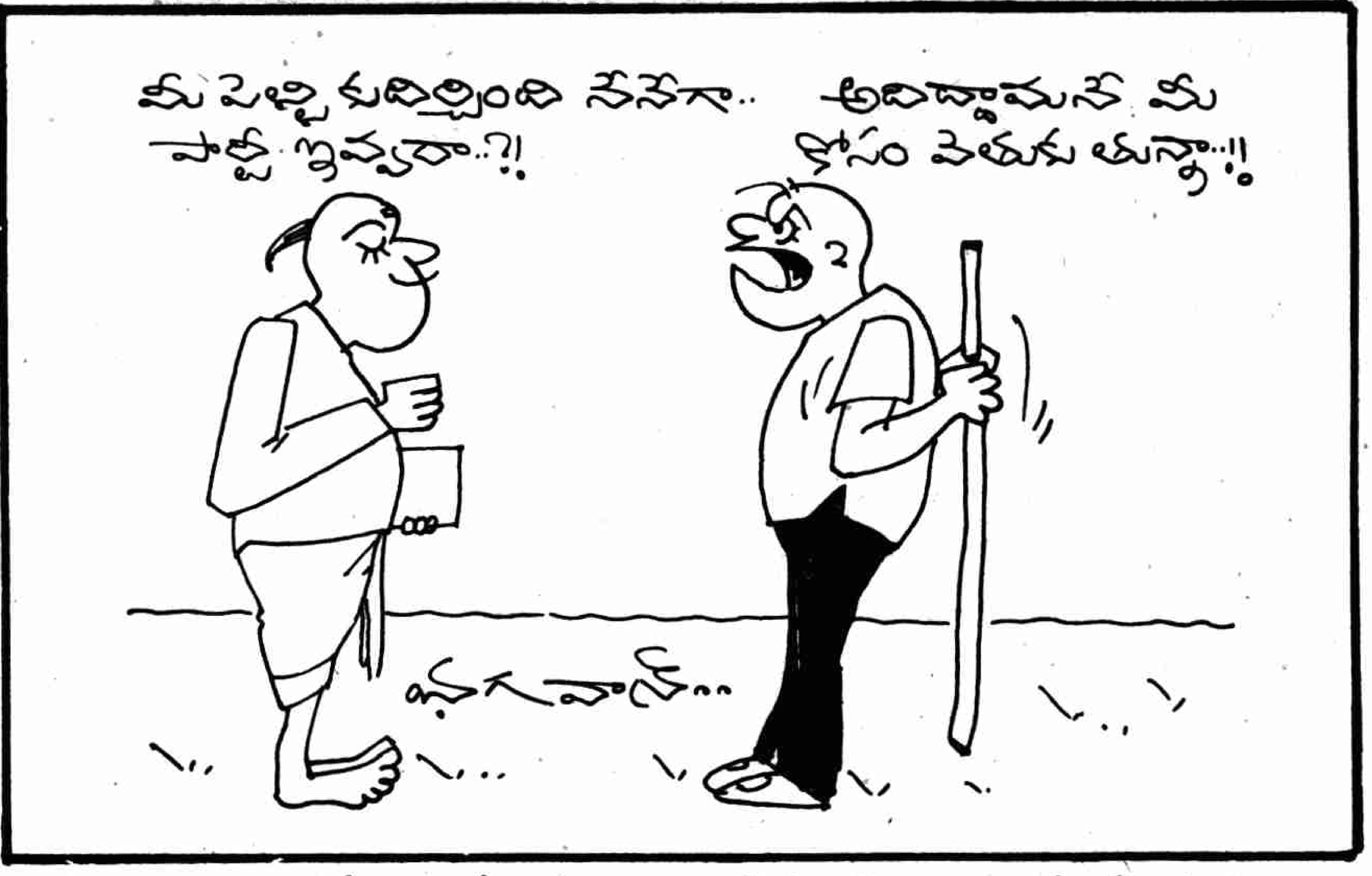

"ఎవరైనా చూస్తే బావుండదు--"

ఇందాక ఆ మాటల్ని గురించి తను ఎక్కువగా ఆలోచించలేదు. ఆమె అలా ఎందుకంది? ఎవరైనా చూస్తే ఏమనుకుంటారు? ఆమె అలా ఎందుకనుకోవాలి? తనని అపార్థము చేసుకొందా? మనసులో భయపడకపోతే అసలలా అనగలిగి ఉండేదికాదు. అవును ఆమె తనని అపార్థం చేసుకొంది. తన పరిచయంకోసం అలాచేశాడని అనుకొందాం

మనుషులు ఇంత త్వరగా ఎందుకు ఇతరులను గురించి అపోహపడతారు? అంత అనాలోచితంగా ఎందుకు ప్రవర్తిస్తారు?

వల్లభరావుకి ఓ క్షణం ఏహ్యాభావం కలిగింది ఆమె మీద. కాని మళ్ళీ ఆలోచించాడు. తను అనవసరంగా ఆమెను గురించి అపోహ పడుతున్నాడేమో! అదే క్షణాన అతనికి తట్టింది ఆకస్మాత్తుగా. ఆమెను ఏ విషయంలో ఆక్షేపించటానికి ప్రయత్నించాడో, అదే విషయంలో తనని తను ఆక్షేపించుకున్నట్టయింది.

వల్లభరావు వెంటనే సమాధానం చెప్పుకున్నాడు. తనని గురించి తను వేసుకున్న ప్రశ్న సమంజసంగా లేదు. ఆ కుర్రాడు ముచ్చటపడితే ఆ శంఖం ఇచ్చాడు. ఆమె తొందరపడి వుండకపోతే, బహుశ తనింకేమైనా సహాయం చేయగల్గి ఉండేవాడేమో! కాని అలాంటి వాళ్ళకి సహాయం చెయ్యాలని ముందుకుదూకితే మిగిలేది శ్రమమాత్రమే. ఇతరులు చేసిన ప్రతిపనిని మరో దృక్పథంలోనుంచి అపార్థం చేసుకుంటే ఎవరూ ఏమీ చెయ్యలేరు. తన సహాయం ఏమీ ఆమె కక్కర్లేదు; మంచిది.

ఆ సమయంలో వల్లభరావుకి చిరుకోపం వచ్చింది. చిరాకు పుట్టింది. ఆ శంఖం ఇవాళ మనసంతా పాడుచేసింది. ఛీ! మొదట ముచ్చటపడ్డాడు కాని చివరికి దాని వలన జరిగిందిదీ. అతనికి కొంచెం ఆవేశం కలిగింది. బలంకొద్దీ సముద్రంలోకి విసిరేశాడు శంఖం అతని మనసు కొంచెం తేలికపడ్డది. మళ్ళీ తను సాయంత్రంపొందిన ప్రశాంతం ప్రశాంతత వొచ్చే సూచన కనిపించింది. సముద్రంవైపు అలాగే చూస్తూ నుంచున్నాడు. వెన్నెలలో సముద్రం పొంగుతూ కొత్త సౌందర్యం ప్రకటిస్తోంది.

కాని అతనా అవస్థలో ఎక్కువసేపు ఉండలేకపోయాడు. ఆ పసివాడూ, ఆమె మళ్ళీ అతని స్మృతిపథంలో మెదిలారు. తనకెటువంటి దురుద్దేశమూ లేదని ఆమెకి తెలిసేటట్టు చెయ్యాలి ఆమె పశ్చాత్తాప పడుతుంది. వెంటనే వల్లభరావు చకచక నడిచిపోయాడు వాళ్ళని నిర్లక్ష్యంగా దాటిపోయాడు.

అలా దాటిపోయిన వల్లభరావుకి ఆమె ఎం చేస్తోందో చూడాలని బుద్ధిపుట్టింది తన వెనుక వొస్తోందా? ఓరగా చూశాడు. ఆమె కనిపించలేదు. ఆ సముద్రపు హోరులో అలికిడి కూడా వినిపించలేదు. వెనక్కి తిరిగాడు. ఆమె తనవైపు నడవటంలేదు? ఆశ్చర్యంవేసింది అతనికి. ఆమె వెనక్కి వెడుతుందేం? ఓ క్షణం అతని మతిపోయింది! ఆమె ఏమిటో వెతుకుతోంది. కొంపతీసి శంఖంకోసమా? అలాగే వుంది. అయితే ఆమె నిజంగానే మర్చిపోయిందా? తనని చూసి జ్ఞాపకం తెచ్చుకుంది కాబోలు.

వల్లభరావులో మళ్ళీ జాలి ప్రవేశించింది. తనకి తెలిసివుండే, ఆమెనలా వెదకనియ్యటం క్రూరమనిపించింది. గబగబ నడిచాడు ఆమె ఉన్న స్థలంవైపు

"ఏమిటి వెతుకుతున్నారు?"

ఆమె ఉలిక్కిపడ్డది. తలెత్తి అతనివైపు చూసింది. ఆమె ముఖంలోని విస్మయం ఆ అస్పష్టకాంతిలో కూడా స్పష్టంగా కనిపించిందతనికి. ఆమె జవాబుకోసం ఎదురుచూడకుండా అతనే అన్నాడు మళ్ళీ.

"శంఖం కోసమేనా?"

ఓ క్షణం ఆమె ఏమీ అనలేదు. కాని వెంటనే తేరుకొని ఏదో అర్థం చేసుకొన్నట్టుగా అతనివైపు చూసి తలతిప్పి అంది -"కాదు."

"మరి దేనికోసం?"

ఆమె సమాధానం ఏమీ యివ్వలేదు. ఆమె తటపటాయించటం చూసి వల్లభరావు తను అక్కడకు మళ్ళీ రావటము, ఆమెని ప్రశ్నించటము పొరపాటని ఓక్షణం చింతించాడు.

'ఏదైనా వస్తువు పోయిందా?' అడక్కూడదని అనుకుంటూనే అడిగాడు. ఆమె అవునన్నట్టు తలతిప్పింది.

"ఏమిటి?"

ఆమె సందిగ్ధావస్థలో పడ్డది. ఈసారి వల్లభరావుకి పూర్తిగా తెలిసిపోయింది. ఆమె తననించి ఏదో దాస్తోంది; దాచాలనే ఆమె ప్రయత్నం; కొన్నిక్షణాలు అలాగే గడిచిపోయాయి. ఆమె కుర్రాడిని దగ్గరగా తీసుకొని ముందుకు రెండడుగులు వేసింది. వల్లభరావుకి కొంచెం చిరాకూ, కోపమూ కలిగాయి. అసలు సంగతి అతనికి తెలిసింది. తనిచ్చిన శంఖం అలా అక్కడ వొదిలేసి మళ్ళీ తను వెళ్ళిపోగానే ఇలా ప్రవర్తించటం కేవలం సంకుచితంగా కనిపించక తప్పదు. ఇలాంటి చిన్న విషయాలలో కూడ మనుషులిలా ఎందుకు ప్రవర్తిస్తారు?

"మీరు వెదికేది ఆ శంఖం కోసమే అయితే, అదిమళ్ళీ సముద్రంలోకి విసిరేశానని చెప్పటానికి చింతిస్తున్నాను." కొంచెం తీవ్రంగా అసహనంగా అన్నాడు.

ఆమె ఏమీ జవాబివ్వలేదు. అలాగే వెళ్ళిపోతోంది. ఆమె మౌనం అతనికి కొంచెం ఆశ్చర్యం కలిగించింది. మాట్లాడితేనే నోటి ముత్యాలు రాలేట్టు ప్రవర్తిస్తోందామె. తన దారిన తానుపోదామని ఓక్షణం అనుకొన్నాడు. కాని ఆమెను మాట్లాడించాలనే పట్టుదల అకస్మాత్తుగా కలిగింతదనికి.

"మీరిలా ఎందుకు ప్రవర్తిస్తున్నారో నాకర్థం కావటంలేదు."

ఆమె ఆగింది.

'ఏం చేశాను?' నెమ్మదిగా అంది.

"శంఖం కోసం వెతకటం కాదన్నారు. కాని శంఖం పారేశాననగానే వెళ్ళిపోతు

న్నారు. అసలు సంగతి నా దగ్గర దాచటమెందుకు? నేను మీకేమీ అపకారం తలపెట్టే దురుద్దేశంతో లేనని గ్రహిస్తే బావుండును."

ఆమె ఇలాంటి ప్రశ్న ఎదుర్కొనే స్థితి లోలేదు. ఇంత కుండబద్దలు కొట్టినట్టుగా అతడు మాట్లాడుతాడని అనకోలేదు. మాట్లాడకుండా అలాగే నుంచుంది.

"మీరు సమాధానం చెప్పగలిగితే చెప్పండి. ఇష్టం లేకపోతే వెళ్ళండి. కాని, ఈ సమాధానంకోసం రాత్రింబగళ్ళు ఒక ప్రాణి తల బద్దలుకొట్టుకునే పరిస్థితి తప్పించ దలచుకుంటే ఉన్నది ఉన్నట్టు చెబితే సంతోషం జీవితంలో మళ్ళీ ఇలాంటి సమస్యలు రాకుండా చేసుకొంటాను."

ఆమె నిట్టూర్పు విడిచింది.

'పొరపాటు చేశాను. మీరిలా మళ్ళీ వస్తారనుకోలేదు' అని మాత్రం అని ఊరుకుంది.

'అయితే ఆ శంఖం బుద్ధిపూర్వకంగానే అలా ఒదిలేశారన్నమాట.'

'అవును'

'ఎందుకు?'

'ఈ ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పాలిసి ఉంటుందనుకోలేదు. కేవలం మీ కోసమే అలాచేశాను.'

వల్లభరావు తెల్లబోయాడు. అనుకోని పరిణామం ఎదురౌతోంది.

'నాకోసమే'

"అవును. చిట్టిబాబు మాట్లాడలేడని తెలుసుకున్నప్పుడు మీ మనసు చివుక్కుమనటం నేను గ్రహించాను. ఆ బాధ నాకంటే ఎవరికి తెలుస్తుంది? నిరంతరం ఇది మీ మనస్సులో ముల్లుగా మెదుల్తుందని ఆ క్షణంలో మిమ్మల్ని చూసిన ప్రతివాళ్ళూ గ్రహించగలరు. చాలామంది అలాగే బాధపడ్డారు. కాని తరువాత ఎక్కువకాలం వాళ్ళ నా విషయం బాధించలేదు కాని మీరు బాగా దెబ్బతిన్నారు. ప్రశాంతంగా ఉన్న మనసుకి అకస్మాత్తుగా గట్టి దెబ్బ తగిలింది. ఏమీ తోచక మిమ్ములను మీరే మర్చిపోయారు. అందుకేలలా హెచ్చరించాను. ముమ్ముందు మానసికంగా చాలా బాధబడతారని భయపడ్డాను. ఏం చేయుగలను? మనుషులు కొన్ని విషయాలలో పూర్తిగా నిస్సహాయులు. ఎంతోసేపు ఆలోచించాను. మళ్ళీ తిరిగొస్తేబావుండు ననుకొన్నాను. అలాగే వొచ్చారు. దూరంలో చూశాను. ఆ శంఖం అలా వదలి వెళ్ళిపోయాను."

ఆమె ఆగింది. వల్లభరావులో పూర్వపు కాఠిన్యం మంచులా కరిగిపోయింది. ఆమె మళ్ళీ చెప్పటం ప్రారంభిస్తుందని కాసేపు ఎదురు చూశాడు తరువాత నెమ్మదిగా అందుకొన్నాడు.

"ఎందుకు?"

"ఆ శంఖం అలా పడివుండటం చూస్తే మీరు మూడు పనులు చెయ్యవచ్చు. నా చేతికివ్వటమో లేక అలా దాన్ని వొదిలేసి వెళ్ళడమో లేకపోతే సముద్రంలోకి విసిరి పారెయ్యటమో. మూడోపని చేస్తే నా ప్రయత్నం సఫలమైనట్లే."

వల్లభరావు విస్తుపోయాడు. ఆమె మీద అతని కా క్షణంలో ఎంతో గౌరవం కలిగింది. సరిగా ఆమె అనుకొన్నట్టులే తను ప్రవర్తించాడు. కాని అతనికో సందేహం కలిగింది.

'అలా ప్రవర్తిస్తే లాభం?'

"వాడికేదైనా సహాయం చేయుగలితే గాని మీకు మనసుకి శాంతి ఉండదు. కాని ఏం చేయుగలరు? అది మీకు తలకు మించిన విషయం. ఊరికే మధనపడటం తప్ప జరిగేదేమీ ఉండదు అశాంతి పొందుతున్న మనసు అది తప్పించుకోటానికి ఎంత చిన్న అవకాశం దొరికినా ఉపయోగించుకొంటుంది."

వల్లభరావుకే విషయం పూర్తిగా బోధపడ్డది. ఆమె ఇంకేదో చెప్పబోతోంది. వల్లభరావు సిగ్గుపడ్డాడు. తలవంచుకొని అన్నాడు. "ఇహ చెప్పనక్కర్లేదులెండి, తెలిసింది."

ఆమె ఇంకేమీ అనలేదు. అతనూ ఏమీ అనలేదు. కొద్దిక్షణాలు అలాగే గడిచిపోయాయి. ఎవరి మనసులో ఏ ఆలోచనలు మెదులుతున్నాయో ఇద్దరికే తెలుసు.

వెన్నెల స్పష్టమౌతోంది. క్రమంగా ఆమె సెలవు తీసుకొంది. దూరమైపోతున్న ఆ ఆకృతులవైపు చూస్తూ అక్కడే నిలబడిపోయాడు వల్లభరావు, హృదయంలోని బరువుతో.

ఆ పసివాడితోసహా ఆమె అదృశ్యమైంది. వల్లభరావు సముద్రం వైపు చూశాడు. వెన్నెలలో సముద్రం పొంగిపోతోంది. ఓ పెద్ద అల అతని సమీపంలో నల్లటి మచ్చలుగల తెల్లటి శంఖం, ఆ అపురూప శంఖం వెన్నెలలో మెరిసింది. అతను సముద్రంవైపు రెండడుగులు వేశాడు. కాని మళ్ళీ ఆగిపోయాడు. మరికొంచెం సేపటిలో ఆ శంఖం క్రమక్రమంగా నీళ్ళలోకి దొర్లిపోయింది.